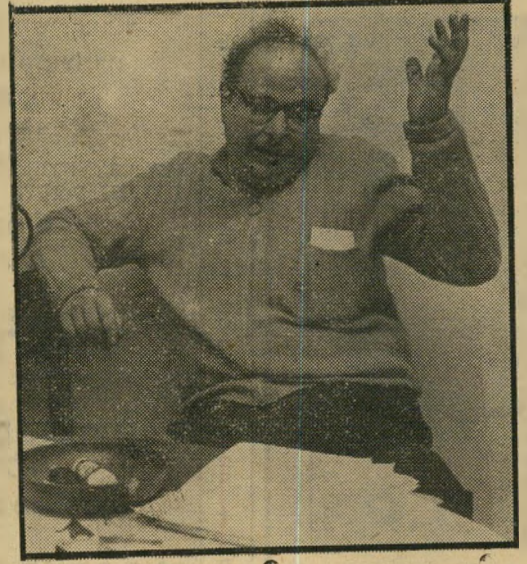

"להרוג כל ערבי וערביה"

מאמרו של אורי אבנרי על "בגין האחר (העולם הזה" 2175) הוא מצויין, אך כולל טעות יסודית, ה מעוררת אשליה וגורמת נזק. כוונתי לטענה, שעונש מוות, ובמיוחד עונש-מוות נגד "גויים", המבוצע בידי יהודים, או בשילטון יהודי, הוא מעשה אנטי-יהודי. יש לציין שגם לגבי יהודים קיימת בהלכה האפשרות להוציא להורג כופרים, מינים או מכשפות, בלי הפרוצדורה המקובלת ובמיספרים גדולים. אחד מן ה שבהם שתולה התלמוד בשימיעון בן-שטח הוא ששרף 400 מכשפות באשקלון. והשופט העליון חיים כהן מש בח את המעשה (בספרו על מישפטו של ישו הנוצרי) ומצטער על שלא הושמדו תלמידי ישו הראשונים באמ צעות עונש-מוות. בכל מקום שהיתה ליהודים, "אוטנו מיה", היו הרבנים וראשי-הקהילות מוציאים להורג "כופרים"; או באמצעות המתה, כולל מיתות משונות כמו הלקאה עד מוות, או באמצעות "התרת דם", כלו מר: מתן רשות והטלת חובה על כל יהודי "נאמן" להרוג יהודי "כופר" שדמו הותר. המתנגדים התיירו את דמם של החסידים ואחר כך התיירו אלה ואלה גם יחד את דמם של המשכילים.

הדוגמה הראשונה נוגעת בנושא שאותו עוררתי לפני 13 שנה — חילול שבת על-ידי יהודי, כולל רופא יהודי, לשם הצלת "גוי". היא לקוחה ממקור מוסמך ביותר: "ספר אסיא"*, שהוצא מטעם "המכון ע"ש ד"ר פ. שלזינגר ז"ל לחקר הרפואה על-פי התורה", ליד בית-החולים "שערי-צדק" בירושלים. הספר הוצא-לאור בי הוצאת ראובן מס, תשל"ט, נכתב ונערך בידי רופאים חשובים ויודעים.

הסתת חיילים להרוג כל אזרח "לא-יהודי" בשעת מעור לה צבאית. המדובר בכל אזרח, בלי שום ניסיון לחוס על נשים או על ילדים. הדוגמה לקוחה מתוך החוברת "גיב המדרשיה" (מדרשיית נועם), שיש לה תפוצה רח בה בחוגים דתיים. מדובר בדברים של הרב שימעון ווינר, עורך מדור ההלכה ב"גיב המדרשיה", אדם בעל הש המידרש הגבוה להלכה בהתיישבות, שליך ישיבת שעלי בים. הדברים התפרסמו ב-1974 ולא נמצאה אפילו איש יות דתית אחת בישראל שגינתה אותם בלשון חרי-מש מעית, או שהצהירה כי לא תנהג לפי הלכה זו. כדברי הפיתגם התלמודי "שתיקה כהודאה". היחידי שפנה לרבנים אחרים להסתייג מן הדברים היה פרופסור או ריאל סימון, והוא עושה זאת בלשון דר-משמעית ומגומי גמת, לדעתי.

בפרק הנקרא "טיפול רפואי בשבת לחולים שאינם בני-ברית" מובאת עצה לרופאים, "שצריכים לטפל בחר לה גוי באיסורי תורה בשבת, שיחשבו בשעת הטיפול שכל כוונתם היא לא לעצם רפואת הגוי, כי אם כדי להציל עצמם שלא ייענשו על כך" (על שהם נמנעים

במה דברים אמורים?
בחליפת מיכתבים בנושא טוהר הנשק. חייל צה"ל בשם משה פנה לרבי בשאלה (ראה תצלום הקטע מי מין) וקיבל עליה תשובה ארוכה. מתוך התשובה הבין, כי "בשעת מילחמה מותר לי, ואפילו יותר מזה — אני חייב, להרוג כל ערבי וערביה שנקרים לדרכי, אם קיים חשש שהם עוזרים למילחמה בנו במישרים או בעקי-פי". (ראה תצלום הקטע משמאל).

גישה שונה לחלוטין קיימת ביהדות לגבי דמם של "לא-יהודים". שהרי מיצווה מפורשת היא ביהדות, מן התנ"ך ועד לסיפרי ההלכה האחרונים, להרוג תינוקות בדם-קר רק בגלל שנולדו לשבת מסויים! וכי מה פירוש המילים, "לא תחיה כל נשמה"? ומה פירוש הציווי שנאמר על עמלק, "והמתה מאיש ועד אשה, מעולל ועד יונק"?

האם לא נהוג היום במערכת החינוך (בחינוך הדתי באורח מלא ובחינוך ה"כללי" באורח חלקי) ללמד, כי הפלסטינים של היום הם כמו הכנענים ועמלק של ימי התנ"ך?

יכול אני לצטט מסיפרי ההלכה דוגמות רבות של דיני אכזריות ועוול נגד ה"לא-יהודי", בין היתר דינים המצווים לרמותו, לעשוק אותו, לא לדבר מעולם בשיב חו, לא להניח לו לחיות בארץ-ישראל (כפי שפירשה מועצת הרבנות בזמן האחרון) ובמיוחד דינים המצווים להוציאו להורג בתואנות שונות ("בן נח שגול פחות משווה-פרטה ובא אחר וגזלה ממנו, שניהם נהרגין עליה", רמב"ם, יד החזקה, הילכות מלכים פ"ט, הלכה ט'. ומצויין שם, לפני הקביעה הנ"ל, "ומה שאין כן בישראל" — יהודי לא יקבל עונש-מוות על גזילת מ"י ליארד ה"לא-יהודי" יקבל עונש זה על פחות משווה-פרוטה!).

ברצוני להביא שתי דוגמות קונקרטיות ליחס חסר אנושיות, שתיהן לקוחות מן החווה, מסביבתנו הקרובה.

אני כותב כל זאת כדי להצביע על העובדה, שהנא-ציפיקציה בישראל מתבצעת בחלקה הגדול על-ידי ה-יהדות מן העבר וברובה הגדול על-ידי היהדות שבהווה. כדאי לזכור, שגם היטלר הסתמך על צדדים מסויימים — וחשובים מאד! — של העבר הגרמני. חלק מהצלחתו אפשר לזקוף לחובת רוב הגרמנים, שסברו כי מה ש"נת-קדש" על-ידי תקדימי העבר אין לשלול בטענה שאינו צודק או שאינו נכון. לכל היותר יש לבדוק עד כמה הוא "מתאים" לתנאי זמננו. והרי כך בדיוק נהוג בי ישראל.

בלי להבין זאת אין אפשרות להבין את התהליכים המתהווים בחברה הישראלית, איך להבין את הציונות ואפילו אין להבין את בגין, שהדבקות העמוקה שלו בלאומיות-דתית ובכל מה ש"נתקדש" במסורת היהודית היא הדוחפת אותו להכרעות החשובות ביותר, ולא רק לגבי עונש המוות.

פרופ' ישראל שחק, ירושלים

פרופ' שחק מלמד כימיה אורגנית באוניברסיטה העברית בירושלים. מערכת "העולם הזה" מעמידה את הפרום לרשות הקוראים, המעוניינים להתווכח על הדברים ולדון בשאלת טוהר-הנשק.

דוגמה שניה נוגעת בנושא "העולם הזה" טיפל בו: * אסיא בארמית: רופא.

לכ רבי היקר
ראשית אני תקוה שאתה ובני ביתך בריאים ושלמים. קבלתי את מכתבך הארוך, והתפעלתי מההסגחה שאתה מסיגה עלי כפרט. כי אני מניח שלהרבה אתה כותב, ורוב הזמן אתה נחון בעיסוקים של לימודיך בתכנית שלך.
אי לכך תודיתי לך עמוקה כפליים.
בנוגע למכתב עצמו הבנתי כך:
בשעת מלחמה מותר לי, ואפילו יותר מזה — אני חייב, להרוג כל ערבי וערביה שנקרים לדרכי, אם קיים חשש שהם עוזרים למלחמה בנו במישרים או בעקיפין. ומצדי אני: חייב אני להרוג אותם אפילו כזה קטור בהסתכנות עם החוק הצבאי. אני חושב שהנקודה הזו בקטר לטוהר הנשק צריכה להיות כועברת למוסדות החינוכיים, לפחות הדתיים, שתהיה להם הסתפה בנושא, ולא יהיו טועים בכדה ה"הגיון" הרחב דוקא בנושא הזה, ולהסביר את הדין, הלכה למעשה. כי לעערי ראיתי "הגיונות" שונים גם אצל החברה הדתיים. אני תקוה שתפעל בנושא, וסבנינו ידעו את הקו של אבותינו בנין באופן ברור ותד-מיטעי.
כאן אסיים, בתקוה שבסיום הקורס, בעוד כהודס, אוכל להגיע לסיבה.
שלום רב,
משה

לכ רבי היקר
ראשית, אני דורש בשלומנו ושלום ביתו. אני מקוה שהמצב יפיר. אצלי ברוך ה' אני מרגיש טוב בגופי. זה זמן רב לא כתבתי אתך הסליחה. לפעמים אני נזכר בפסק "מתי אבא ואראה פני אלקים"? אני מקוה, בלי נדר, שאגיע באחת החופשות הקרובות, אני מוכרח.
באחד הויכוחים שהתנהלו אצלנו בקבוצה, היה דיון על "טוהר הנשק". ואז התווכחנו האם מותר להרוג אנשים חסרי נשק כגון — ילדים, נשים? או האם מותר לנקום בערבים במידה כנגד מידה כמו שהם רוצחים מבלי להבדיל. ואז כל אחד ענה לפי הטגתו. לי לא היתה קביעה ברורה, בעצם אולי לערבים יש דין של עמלק — כלומר יכולת לרצוח ולאבד את זכרם! או כפי העושים בסתם מלחמה, שהורגים רק את ההיילים.
בעיה שניה, האם מותר לקחת סיכון על עצמי בזה שאני נותן לאטה לחיות? כיון שקרו מקרים שניסים זרקי רימונים! או האם מותר לתת לערבי מרמים ידדים מים? כיון שיש חשש שיבא הוא בעצם מטעה אותי ועומד להרוג אותי, והדברים קרו. אני כסיים בד"ש הם לרב ולכלל ביתו.
שלום רב
משה

מכתבו של החייל משה ב"גיב המדרשיה" — שבנינו ידעו את הקו של אבותינו

מכתבו של החייל משה ב"גיב המדרשיה" — אני תקוה שתפעל בנושא